

Vánoce a Nový rok vždy znamenaly a znamenají touhu po míru zejména ve víra válečných událostí, touhu po opouštění hříchů a křivd. Lidé si přejí pevné zdraví, spokojenost v životě, klid v duších. Totéž přejeme všem našim krajanům, především trvalý smír, vzájemnou tolerantnost a pochopení.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

9/94
ročník 4

2. konference SCVP

Dne 26.11.1994 se konala 2.konference SCVP v Praze. Zúčastnilo se jí 126 delegátů z celkového počtu 141, tedy 88 %.

Zahájil ji V.Dubec pročitáním výzvu k ukončení sporů a k vzájemnému smíření ve vedení naší organizace.

Po zvolení návrhové komise (vedoucí J.Kulich, reg.Vyškov) a volební komise (vedoucí E.Silný, reg.Frydlant) přednesl podrobnou zprávu o stavu Sdružení prof.MUDr.V.Dufek. Pojednal v ní o plnění úkolů uvedených ve Stanovách SCVP, v usneseníh 1.konference a ÚV. Konstatoval, že první a nejdůležitější úkol, tj. sepsání dějin volyňských Čechů, se začal skutečně a konkrétně plnit až začátkem letošního roku, tedy se značným, téměř dvoletým, zpožděním. Bude dokončen v příštích dvou letech.

Druhý úkol, putovní výstava Čechů z Volyně, byl splněn velmi dobře. Její prezentace v prostorách Národního muzea v Praze a vernisáž v Žatci začátkem letošního roku měly vysokou společenskou úroveň. Tuto výstavu lze považovat za mimořádnou událost v životě volyňských Čechů.

Třetí úkol, tj. organizovat příležitostná setkání krajanů, byl splněn, bez nadsázky, výborně. Byla to především velká celorepubliková setkání k historickým výročím. Nejdříve k založení ČMS na Volyni, pak pětiletá setkání k 50.výročí tragédie Českého Malína a Michny-Sergejevky, a letos radostná akce ke stejnému výročí vstupu našich krajanů do čs.vojstva na Volyni (v Žatci) a jejich účast v dukudské operaci (Litoměřice). Byla to velká, téměř manifestační setkání volyňských Čechů za účasti vládních činitelů a zástupců státních a společenských organizací v příslušných regionech.

Plnili jsme i další uložené úkoly, především pořádání sympozií a seminářů, zvažujících se k našim dějinám. Téma bylo vždy dohodnuto s doc.J.Vaculíkem, který si tak ověřoval, resp. konfirmoval, literární

údaje ze zkušeností žijících volyňských Čechů.

Zahájili jsme též spolupráci s českými menšinami v zahraničí. Poskytovali jsme veskerou možnou pomoc černobylským krajanům, při jejich adaptaci na poměry v ČR a v úsilí o získání českého občanství.

Zajišťovali jsme dále vydavatelskou činnost, především Zpravodaj a některé dobře známé knižní publikace, byl s určitými problémy a obtížemi.

Do výše uvedené činnosti práce začaly bohužel pronikat s větší intenzitou naše chronické neduhy, tj. spory, vyplývající z nedobrych mezilidských vztahů, z nezdravých ambic, prestiže, netolerantnosti k názorům druhých, ješitnosti, které sklouzly až do vzájemných pomluv a demagogických projevů. To vedlo, jak všichni víte, k rozdělení ÚV do dvou nevraživých polovin. Ani jedna z nich nebyla usnadněná.

Tento hrozivý stav přiměl V. Dubce a V. Dufka k Dohodě o ukončení sporů a rozkolu v ÚV SCVP, publikované ve Zpravodaji 8/1994.

Na základě této dohody byla urychleně připravena 2.konference SCVP. Jejím důležitým, ne-li hlavním, úkolem bylo ukončení sporů, vzájemného osočování, nastolení smíru a opětovného krajanického soužití.

Tento cíl byl na konferenci dosažen, i když bylo nutno překonat mnohá úskalí, především ukliďování některých jednotlivců v jejich vystupování. Nakonec zvíťazil zdravý rozum a krajanická soudržitost.

Byly přijaty základní dokumenty, tj. Stanovy a usnesení.

Byl zvolen nový ústřední výbor. Ten pak zvolil předsednictvo a jednotlivé funkcionáře.

Dále byla zvolena ústřední kontrolní a revizní komise. Seznam osob v obou orgánech bude zveřejněn v příštím čísle Zpravodaje.

V.Dufek
předseda
V.Dubec
místopředseda

Novoroční ohlédnutí...

Je zvykem, že ke konci roku se vždy dělají závěry, hodnotí se vše co se udělalo dobře a co špatně, prostě je to takové osobní nebo společenské účtování, a tak se i my poohlédneme trochu zpět a řekneme si sami sobě pravdu do očí.

Díváme-li se na svět jenom trochu kriticky, pak si musíme přiznat, že to s námi není ještě takové, jak jsme si představovali. Dosud neumíme přijímat kritiku, a to ani dobře myšlenou a věcnou. Na jedné straně ji bereme jako urážku či podceňování a na druhé straně je dost těch, kteří si demokracii představují jako džungli, kde silnější požírá slabšího a podle toho také jednají a neuvědomují si, že i ona má své zákony a hranice, hranice slušnosti a tolerance a tomu se musíme stáhnout. Podle toho jednat, aby slovo "ejhle člověk" bylo stále plácné.

A nyní něco o naší problematice...

Podíváme-li se tak trochu za sebe, můžeme s potěšením konstatovat, že mnohé z toho, co bylo nutné udělat pro naši krajanickou komunitu, se nám podařilo - vytvořit volyňské muzeum, které k radosti nás všech funguje. Máme nejen to. Jeho výstava prošla jak Prahou, tak mnoha okresními městy a bude pokračovat po celé republice, protože zájem o ni je veliký. To za prvé. Za druhé - je vydáván "Zpravodaj", který se stal tmelicím prvkem volyňských Čechů, tak jako kdysi slavná "Věrná stráž". Mohl bych pokračovat dál. Srdceň dík patří všem obětavým členům SCVP jak na úrovni ústředního výboru, tak také, to především, v regionech i ve vesničkách a městech, kde žijí naši krajané a snaží se nám pomáhat.

Ano, je pravda, udělal se kas povětivě práce. Na druhé straně musíme přiznat, že jsme se dopustili spousty chyb, které vyústily ve velkou krizi a hrozil rozpad našeho pokračování na str. 2

Novoroční ohlédnutí...

dokončení ze str. 1

Sdružení. Z této velké chyby si musíme vzít poučení. Je sice pravda, pokud se nic nedělá, nic se nemůže pokazit - naskytá se otázka, jaký je to kaz. Tento byl skutečně velký, proto bylo načase jej zastavit a nebyť se hrdinsky v prsa - já, jen já mám pravdu a proto musím zvítězit. Vedlo by to ledu k dalším rozporům. Je dobré, že se našlo kompromisní řešení ve vědomí povinnosti vůči našim členům, vůči naší krajské veřejnosti. Je nutné udelat za vším, co bylo, tlustou čáru a začít znova

společně ruku v ruce jako skuteční krajané. Ti, kteří nechápou nebo nechťej chápat nutnost tohoto řešení, se sami vyčleňují z našich řad.

Dobře se píše o tom dobrém, ale mnohem méně příjemná je pravda o našich nedostatecích a chybách. Bylo by však nesprávné je zakrývat nebo dokonce ospravedlňovat. Klamali bychom sami sebe a nevedlo by to nikam, než k dalším problémům. Proto přejí všem svým spolupracovníkům do další práce

hodně odvahy, pevné nervy, necht' se nám dobrá práce, kterou jsme si vytyčili, podarí.

A vám, milí krajané, at' jste kdekoliv, v rodné zemi či roztroušeni v daleké cizině, přejí at' ve dny svátků vánočních i novoročních "zní hlas srdcí Váš všech unavených či štastných, jako hlas zvonů, jenž táhne nad zvějí" a přináší všem lidem nekonečnou radost, pocitu štěstí, rodinného kouzla a životního blaha.

Václav Dubec

Zákon

o poskytnutí jednorázové peněžní částky některým obětem nacistické perzekuce.

V zápatí po nabytí platnosti uvedeného zákona dne 1.12.1994 jsme zahájili jednání s kompetentními orgány ministerstva obrany ČR a ČSBS.

Předjednali jsme zevrubně veškeré možnosti a dospěli jsme bohužel k závěru, že se tento zákon nevztahuje na nás, na volyňské Čechy, jelikož jsme tehdy, za nacistické okupace, nebyli československými občany.

Vyjímku v tomto jednoznačném požadavku však tvoří krajané, jimž bylo uděleno osvědčení podle zákona č. 255/1946 Sb., tedy především účastníkům zahraničního odboje. Musí však prokázat jednoznačné,

příslušnými doklady, perzekuci své osoby nacisty (ve vězeních, koncentračních táborech apod.). Půjde zřejmě o ojedinělé případy. Pro nás je to tedy nepřiznávající zákon.

Pokusíme se však pro perzekvované krajané, především pro občany Českého Malína a Michny-Sergejevky, resp. pro jejich pozůstaté, o poskytnutí podobné peněžní částky od polských orgánů vzhledem k jejich polskému občanství v tehdejší době. Zahajujeme proto další jednání na polském velvyslanectví v Praze. Informaci podáme v příštím čísle Zpravodaje.

prof.V.Dufek, předseda SČVP

Oznámení

Zahajujeme opět cyklus volyňských sympozií.

Dne 26.ledna 1995 se koná sympozium v Praze 2, Legerova 22 (konferenční sál) od 9.00 do 16.00 hod.

Téma "Účast volyňských Čechů v československém zahraničním odboji za 2.světové války". Budou přítomni přední čeští historici z povolání. Zveme všechny zájemce z řad našich krajanů k aktivní účasti.

koordinátor V.Dufek

Kronika, zkušenosti a postřehy z putování výstavy "Osudy Čechů z Volyně"

O prezentaci výstavy v Praze a její verzím v Žatci byli naši krajané včas informováni ve Zpravodaji. Pak ale údaje o jejím dalším putování ustaly. Příčinu je nutno hledat ve vztáklých sropech ve Sdružení, které postihly i vydavatelskou činnost. Bezpřetržitě vinu nese předchozí redaktor, ale také další kompetentní členové Sdružení.

V rámci plnění usnesení 2.konference SČVP (viz úvodník) odstraňujeme urychleně chyby a nedostatky v redakci Zpravodaje.

Po personálních změnách v redakční radě jsme se rozhodli - byt se pozdějším - publikovat již po konferenci zaslany materiál. Činíme tak formou kroniky, nahrazující nejen časový sled putování, ale i postřehy návštěvníků a zkušenosti organizátorů.

1. Putovní výstava v Horšovském Týně

Po Praze a Žatci měli občané možnost navštívit výstavu OSUDY ČECHŮ Z VOLYNĚ na Horšovskotýnsku.

Dne 18.května 1994 se konalo v reprezentativních prostorách radnice slavnostní zahájení, které řídil starosta Horšovského Týna ing.Jiří Jánky. Zahájení se kromě členů městské rady zúčastnili zástupci okresního tisku, představitelé Okresního úřadu v Domažlicích, ředitelka Okresního muzea v Tachově dr.Ivona Lobjová se svými spolupracovnicemi, vedoucí domálického regionu Sdružení Břetislav Vokáč a velká skupina pozvaných členů Sdružení. Kromě starosty města promluvil autor scénáře výstavy dr.St.Šlávčík z Národního muzea a za Sdružení ing.Jiří Hofman, který pak účastníky provedl výstavou a podal k ní závěrečný výklad.

Když jsme se před časem na starostu Horšovského Týna obrátili s návrhem na uspořádání výstavy, bez váhání prohlásil: "Muzeum nám zrušili, ale taková výstava si zaslouží, aby ji občané viděli. Čechů z Volyně si u

nás vážíme". Spolu s ředitelkou Městského kulturního zařízení Janou Tauerovou se dali do práce a zadělali vše, co bylo třeba. Nabídl nám hned dvě místa pro instalaci: vstupní halu radnice, nebo bývalý církevní objekt. Rozhodli jsme se pro první. Bez porozumění členů domálického regionu by to nešlo. Ve svátečních dnech bylo nutno zajistit na výstavě dozor. Na židost vedoucího regionu se o to zasloužili: Evžen Baierová, Jirina Eberlová, Helena Katermová, Břetislav Vokáč, Marie Malá, ing.Boboslav Kovalčík a dále pak Naďa Pýtelková, Antonín Vojtěch, Josef Hlaváč a Marie Pinkasová. Celkem tomuto věnovali 165 hodin svého volného času. Odmělní při tom starostou města nabuzenou finanční odměnu.

Od 19.května do 11.července, dle odhadu tajemníka Městského úřadu, si výstavu prohledlo více než 2000 cílevědomých i náhodných návštěvníků. Do obou knih oblasí se zapsaly 333 osoby. Jsou zde zapísáni dokonce návštěvníci z Francie, Německa, USA a milý návštěvník z

pokračování na str. 3

Omluva a vyjádření k článku "TAKÉ REKORD", publikovanému ve Zpravodaji 8/1994.

Uvedený článek uveřejnil bývalý šéfredaktor Zpravodaje pod podpisovou zkratkou "hr", aniž ho předložil k posouzení redakční radě.

V celým pojettm článku, především s konfrontačním podtextem až i skrytými inektivami, není možno souhlasit. Nelze se proto divit, že vzbudil ostrou kritiku účastníků krajského setkání v Suchdole. Je nutno souhlasit, že toto velmi početné setkání (přes 300 účastníků z mnoha regionů) bylo vskutku celostátní. Ve slavnostních projevech organizátorů, především V.Dubce, nebylo žádných nepřesností. Určité, zejména terminologické, chyby vznikly ve sdělovacích prostředcích. I jejich kritika, především "Svobodného slova", byla neuměřená, zbytečně vyhrocená.

Prosim proto všechny účastníky celostátního setkání v Suchdole, které vyznělo po všech stránkách velmi kladně a za něž nutno organizátorům poděkovat, aby přijali upřímně lidskou omluvu za formu a obsah tohoto politováníhodného informativního článku.

za vyslavatele
prof.MUDr.V.Dufek

Můj Ježíšek se do války narodil vždy dvakrát

Sotva jsem dorostla do svých prvních zimních prázdnin, už se moji katolíci prarodiče a pravoslavní rodiče nenápadně snažili přetáhnout me každým na svou stranu. Náštesti všichni byli Češi, jinak by šarvátka vyústila možná i bojem na pěstí.

Dnes si z toho dělám legraci, ale pochopte mou situaci. Když jsem ještě nevěděla co dělat, byla jsem zadobře s každou stranou. Děda s babičkou byli horliví katolíci, zvláště když ježich zeť Josef Dubický byl kostelníkem v biskupské katedrále v Lucku, a to už bylo co říci. Navíc zachránil před Petjurovci kostelní poklad a ani onem nemřkl, když mu jeden z bandy držel pistol na skrání styrc ne neprozradil.

Neméně silnou pozici měla matčina strana pravoslavných. Tvzrníkovi v jejich rodině měli dům a větrný mlyn vedle starobylé dřevěné církve v Sýrnkách. Matka vyrůstala v její blízkosti, takže se snad již v šesti letech vyskřabala na kůr a vydřela se chorem zpívát po veselí liturgií. Všechny to tak dojaly, že se stala dítětem všech přítomných a získala si přístup na faru. Čekali ji přitelství všech baťuškových deér. Skončil však neslavně, neboť naučily mamku kouřit. Otci to však nevaldilo. Prý z velké lásky přesto přil sňatku na pravoslavnou víru. A byl obh na štěstí. S láskou to byla polovinová pravda. Tajemník, proč se můj dvojeříti tatíček odklonil od původní víry, spočívalo v několika pohlavcích, které dostal od katechety za vřusování na hodině náboženství.

At bylo jak bylo, již jsem se měla dob. Těsně před 24.prosincem naložila babička dno ne plně venkovské sané mšlem, smetanou a masem ze zablžky a děda nás vezl k tetě do Lucka. Abych jím po cestě nezmrzla, obalili mě od shora doh do pochy dani zabřatou cibli. Volynské zimy, to byla krása, ale příjemně se dala nymat jen za okny s fantastickými květy na skledech, když se od rána do noci topil v kamnech.

Stědř večer po zmatku přípravy již probřhal klidně a dštně. Na stole pod bělosným ubrusem voněla hřstena seica (na památku ješlicek v Betlémě) a styrc byl první, kdo zabřjhl po modlitbě obřad lámání obědníku oplakou (z těch se také razily během roku hostie). Na všechny se dostalo a navíc polběnka a přání pěkných svátků. Na Štědrovečerní stůl se nejprve podával "baršé vigilijny" barvy rubinu, do kterého teta každému naložila okou plněna houbou naplni. Tyto malinkate knedlíčky se dělaly hověd dlouho, aby byly pěkné a bylo jich dost. Nášledoval ryba v mrkvi. Pokusím se jí popsat už jen proto, že jsem tu krásnou tradici od svých drahých převzala a dělám jí také. Ryba se posyl, obali v mouce a usmaži na oleji. Čelá mrkev uvařena ve slupkách se nakrouhá na jemném struhadle, přidá se rajský protlak, sůl, troška cukru, ocet a pepř a vše se pše se smáčením s osmaženou cibulí. Do masy se pše se mrkev, pak vrstva ryby a zase mrkev, povrch se ozdobí citronem. Dalšíš chodem byla štika v aspiu na oválné mše. Ta se jedla s bílým křenem.

Nám se sestřenic Helou chutnala. Na ovoc včetně řepu, nelezi tak dořdně do nosu. Na ovoc včetně řepu a sladkosti se už nikdo ani nepodival, jak byli přejedeni. Burskými ořšky jsem se moc netěšila, i plnočtní mš, na kterou jsem si křálili chvilky a když to byla sláva a koledování za zvuku varhan. Klerici zkoušeli své hlasivky jako napjaté tětiny a prosti lidé také. Můj dojem byl ohromný, ale co naplat, boley mě zůhle nohu a chtělo se mi spš. Ještě, že ráno bude něco pod stromčkem! To asi všechny zřetěhl děly povzbuzovalo.

Do 6.ledna, do narození pravoslavného Ježíška, jsem trávila zimní prázdniny u Dubických (za Poláků byl ptes obřadový). Doma byla příprava již v plném proudu. Otec nasadil stromek na dřevěný kříž. Vánočky s koláčci voněly v domě

až se sliny sbřhaly. Na přípravě se podílela i katolická babička, ale že jim se už Ježíšek narodil, nikdy s dědou nezasedli k našemu pravoslavnému stolu, nšedně čerímou stolu, ačkoli pochoutky neodmítli a jedli je v pokoji u sebe. Celodenní půst nedodržovali a já jsem jim to zaviděla, i když jsem nedodržovala a já jsem jim to zaviděla, i když jsem chtěla vědět zlatě pravštko. Večer po setmění, když na velké plotě zavoněli smázení okouni, plotice a další ryby od strýce Vodnůrky, nebyla jsem si udržela v nesřetězné chvil jsem si zblbla. Rybu v mrkvi jsem musela nechat na pokoji, byla u mřkvi napuřádná a matka by to poznala. Také ržový vemigret stál neporušený na přípravovém stole. Bylo tu chutný bramborový salát, kde místo hrášku byly fazuly, místo salámu na kostičky nakrájený slaneček a místo majoněty hustá smetana. Ochucený kousem červené řepy byl ržovoučký okou plácky stolice rže. Nesmím zapomenout na další pohoutku, kterou si máti donesla v něm z domova a její rodiče z Čech. Byly to buchtičky s mákem (do něhož jsem toukla v hmořdíř bádání).

I. Putovní výstava v Horšovském Týně dokončen z vřt. 2

Volyně, který doslova napsal: "že mecta Lucka, Volynski okr., Sakovskij Oleander".

Kritické připomínky tenotráž v knihách obřahš chybí. Je zde ale několik upřimých děkovních zřnamů občanů z Pizně, Poděbořovic, Klatov, Domažlic, od jednotlivců i rodin, a jak patřno, nejen od Čechů z Volyně.

George Pospíšil, který trvale žije v USA a je důvěrníkem Sdružení pro Severní Ameriku, navštřvil výstavu druhý den po přjezdu do vlasti. Ze jeho zřnamu v knize obřahš citujeme: "Výstava je velice zajímavá... pořadatelé a ti, kteří se o její vřst přičinili, si zaslouží upřimé uznání nejen od Čechů z Volyně, ale i od širší české veřejnosti". Při osobním setkání si pak povzdechl, že by jistě tuto výstavu rádi viděli i Češi v USA. Ze zřvěřného zřnamu vedoucího domážického regionu Sdružení citujeme: "... mnozí byli nuceni poopravit svůj názor o krajině z Volyně. Je třeba poděkovat organizátorům za to, že se tato výstava dostala i do našeho kouta v Horšovském Týně".

Zřvěřné dokončení probřhlo dne 12.zerence a zřstavnili se ho zřstupci Národního muzea, Městského úřadu a Sdružení. Tajemník Městského úřadu Zdeněk Lahoda, který šleďoval návštěvnost výstavy a hovořil s mnohými návštěvníky, konstatoval, že vysoce oceřovaly nejen teta výstava a způsob podání informací o osudě Čechů na Volyni, ale i špičkovou profesionalitu jejího vřtvárného provedení. Někteři Češi z Volyně střední generace si povzdechli, když vzřčených památek po svých rodičích nedocenili a tyto pak přšly nazmar! Proto zachraňte jo ještě zachřnit lze! Tajemník při hodnocení dodal: "Obřahš jsem se, že při volně přístupné výstavě vandaloři poškodí nebo aspoň počmrážej expozity. Nedošlo k sebemenšimu poškození. Myslim, že je to projevem kulturnosti a především úcty k dobřému lidu". Při tom, jak připomněla ředitelka kulturního městského zařízení, výstavu navštřvili žáci všech škol v Horšovském Týně a v širokém okolí.

Zřvěřem poděkováno starostovi Horšovského Týna a jeho spolupracovníčkovi za vřčné porozumění a členům domážického regionu Sdružení za obětavou hodnou následování.

Vokali: dr.St.Slavik, NM, ing.J.Hofman a B.Kovář, ŠCVP

2. Výstava v Tachově a Sokolově

Na Tachovsku nemá Sdružení vedoucího regionu. Požádali jsme proto našeho členu Václava Pulera, učitele z východní Volyně, aby ředitelce

které se před večerí přelily vařicím mlékem a potom rozatvřeným mšlem s medem. Na ukrovní, nátožně, jsme neměli ani pomšlyeni. U stroměku jsme si zazpřvali koledy. To nám pomohlo vřtvřvat a vzpřomnat na ostatní z rodiny, kteří trávi čas podobně jako my.

O svátčích přířliv kolodějn nejen s ješlickami, ale také bč nich, patřilo to k dobřým radostem svátků. Ve městě jsem viděla v "šopce" scény s piprmary, např. příběh o Herodesovi. Moc se mi libily. Kouzlo svátčích dnů znobřala jak návštěva příbřžných u nás, tak především, když děda přškl do komf a my jsme na sanich letěly zřasněnou krajinou.

Budři požehnaná vzpomínka na zašlé řasy! Jako by mě můj osud chtěł předem vy-nahradit zřtřtu mladí, kdy v době mše dospřvali přšla děda. Hitler mi připravil o dva Štěřde večery, ale ostatním zamotal život ještě více, že nemohli dšstojně oslaviti ani jeden.

Jiřina Zarecká-Suchá

Okresního muzea v Tachově, paní Iloně Lojvodě, pomohl při propagaci výstavy. Šlo zejména o vzbuzení zájmu mezi krajany z východní Volyně, kterých žije na Tachovsku poměrně mnoho a nejsou členy Sdružení. Výstava byla v Okresním muzeu v Tachově otevřena od 14.zerence do 21.zřř 1994. Její instalace díky dr.St.Slavikovi, který dovedně vyplnil doatečnými expozity velké vitřiny, dané muzeem k dispozici, byla velmi působivá. Na návrh ředitelky muzea byla velmi zahřjena vřmisáž a místo toho se dne 18.9. konala pro pozvané zřvěřné beseda o Volyni, na níž J.Hofman zodpovídal dotazy a prováděl ústřtnky výstavy.

Výstavu navštřvilo celkem 560 osob a z toho více než 60 bylo cizinců z Německa, Francie, Holandska. Asi polovina návštěvníků se zapřala do knihy návštěv. V zřněčnách nejsou kritické připomínky a vřřzná kladná hodnocení pochřžejí jen od učitelů škol a skupinky kraján z východní Volyně. Při zřvěřném hodnocení jsme s ředitelkou muzea museli božuel konstatovat, že výstavu navštřvilo poměrně mš volynských Čechů, bydlicích na Tachovsku.

Dne 22.zřř se konala zřvěřná vřmisáž výstavy v Okresním muzeu v Sokolově. Zasoužilo se o to vedení muzea, který zajistilo působivý kulturní pořad řáků hudební školy a vedoucí chebského regionu Sdružení Ludmila Mácová se svými spolupracovníky a manželem, který vřmisáž sponzoroval. Na vřmisáž promluvil jak členové vedení muzea, tak NM a ŠCVP. Po prohlédnutí výstavy vedení regionu pozvalo ústřtnky ke krátkému přátelskému setkání, které bylo velmi milé a řrdčné. Příklad hodný následování. Vřzným hostem na vřmisáž byl nám doobědlený prof.dr.Tóru ANAMI z Japonska (zřstřbnil se také celostřtně setkání dne 1.10.1994 v Litoměřicích).

Dr.St.Slavik do výstavy organizky zapojil další expozity, zapřčené pro tento účel členů chebského regionu, na nichž se předem v vedoucí regionu dohodl. Tato zřkosenost se bude napřřřit uplatňovat i jinde. Vedoucí regionu, ve kterých bude výstava instalována v roce 1995, již byly písemně vřzrozuměni a požádáni o spolupřaci.

Návštěvnost výstavy byla tenkrát poměrně malá - jen 236 osob. Jednou z přřčin je to, že výstava nenavštřvily školní děti.

Dne 3.11.1994 byla výstava přestřhována do Městského muzea v Mariánských Lázních, kde byla tenřž den vřmisáž. Výstava zde byla instalována do 6.12. a již 7.12. byla její vřmisáž v Chomutově.

Zapsali: ing.J.Hofman, dr.St.Slavik

Oznámení redakce

Pan Rostislav Hlaváček, šéfredaktor Zpravodaje, odstoupil ze své funkce. Za vše dobré, co vykonal pro náš časopis a pro celé Sdružení, mu patří poděkování.

Vzhledem k této personální změně prosíme o zaslání Vašich příspěvků na adresu: Jaroslav Chudoba, 270 05 Milostín.

Za vydavatele
prof. MUDr. V. Dufek

SETKÁNÍ V REGIONECH

Chomutov

Setkání krajanů se zde tradičně konají za spoluúčasti Okresního výboru SBS a za podpory předstoy Okresního úřadu.

V příjemném prostředí okresního kulturního střediska se dne 22.10.1994 sešlo kolem 200 krajanů a hostů, abý si připomněli 50.vročí boji na Dukelském průsmyku.

Tradičně bohatý kulturní pořad, který organizátoři plánovali, zredukovaly nemoce účinkující. Jako v minulých letech poslouchala nadchla osmiletá Malinka Petruščenková, která zazpívala za doprovodu harmoniky několik českých národních písní a pak spolu se svojí babičkou krásnou ukrajinskou dumku.

Projev představitelů Sdružení prof. MUDr. V. Dufka a ing. J. Hofmana měly spíše pracovní ráz. Tajemník Okresního výboru SBS Piněk Narva připomněl, abychem morální všelidské hodnoty a lásku k vlasti vštěpovali především svým potomkům. Z vystoupení pan Danuše Kolářové z MÚ v Jirkově a černobylského krajana pana Volfa vyplynulo, že krajanům od Černobylu ubývá problémů souvisejících s jejich adaptací. Velmi citelně se jich dotklo rozhodnutí Parlamentu ČR, že musejí plných pět let čekat na udělení českého státního občanství. Pres protesty veřejnosti vyjadřované ve sdělovacích prostředcích nehodlá zjejmě na tom nic změnit.

Oficiální část byla zakončena básní Jana Pospíšila, kterou přednesla paní Olga Kadavá z Kvasilova.

Při dechové hudbě, tanci a dobročinné, přátelské napěky ženy z regionu, pak pokračovala přátelská beseda, při níž byla provedena sbírka na tiskový fond Sdružení.

Za organizaci zdražilo setkání, které je ze série letních jubilejních setkání poslední, patří dk vedoucí regionu Jiřině Kačerové a početné skupině jejich pomocníků a pomocnic.

Brno

Dne 12.listopadu 1994 v Brně se uskutečnila podzím slavnostní beseda regionu Brno pod názvem "Procházka vzpomínek". Tentokrát za setkání Sdružení Čechů z Volyně přijeli hosté z jihomoravských regionů. Tuto naši besedu také navštívili volyňští Češi z Černobylu dnes žijící v Kájově u Českých Budějovic. Dokonce nás navštívili volyňští Češi ze vzdáleného regionu Žatec a za to jim srdečně děkujeme. My zase, pokud nám zdraví dovolí, hovorů návštěvu opětujeme.

Na besedě mnozí účastníci nevěřili o svých zdičtích, jak kdysi, před padesáti lety, překročili hranice ze Sovětského svazu domů do Českoslo-

Smuteční oznámení

- Dne 15.8.1994 zemřel krajan pan **Roman Štěpán**, ve věku 81 let, bytem v Ostrově nad Ohří. Narodil se v Tesalce. Účastnil se 2.světové války, začal v 1.š.praporu v Buzuluku. V bojích u Bílé Cerky ve věku 18 let, bytem v Karlových Varech, narozena v Dubně.

- Dne 2.10.1994 nás opustila krajanka, učitelka hudby, paní **Lidie Nováková**, ve věku 78 let, bytem v Karlových Varech, narozena v Dubně.

- Dne 6.11.1994 nám navždy odešla, ve věku 88 let, krajanka paní **Božena Nevrláková**, bytem Vysoké Janě, narozena v Sokolově na Volyni.

členové karlovarského regionu projevují hlubokou soustrast

- 1.listopadu jsme se rozloučili s manž. **Maríí Hornovou**, původem z Kvasilova. Odešla ve věku 81 let. Bývala veselá a společenská. Na její báječné vyprávění anekdot budeme rádi vzpomínat. Na poslední cestě ji doprovodilo hodně kvasilovských občanů i sousedů.

za žatecký region Olga Kadavá

- V listopadu t.r. zemřel ve věku 69 let pan **Jiří Dembičský** z Medlova, rodák z obce Českých Ozeran. Byl příslušníkem 1.š.armádního sboru v SSSR. Čest jeho památce!

krajané regionu Uničova

- Oznamujeme všem krajanům, že 17.12.1994 to bude rok, co nás navždy opustil pan **Václav Rigl** z Nýřan, rodák z Jezírka. Zemřel po dlouhé a těžké nemoci ve věku 67 let. Byl příslušníkem 1.brigady čs.sboru a velké utrpení prožil v boji o Dukelský průsmyk.

Byl veselý a dobrodušné povahy, vždy ochotný pomoci druhým.

Kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi manželka a dcery s rodinami

venské republiky. V krásné náladě se vzpomínalo na pěkné setkání Čechů z Volyně v Litoměřicích, které paní Krejčová všem přítomným svým vysvětlením přiblížila. Taková setkání a vzpomínky jistě všem přítomným utkví na dlouho v paměti.

Vybor brněnského regionu byl rozšířen o Josefa Vitocha a manželé Vačkovi.

Na schůzi ÚV SČVJ byli delegováni Josef Kučera, vedoucí regionu, dále Josef Vitoch, Miroslav Beneš, Jarmila Niočková a Vladimír Fros, učitel Josef Vitoch

Horšovský Týn

Dne 1. října 1994 se konalo v Horšovském Týnu šest setkání krajanů. Setkání jsou pořádaná od roku 1990 pravidelně, vždy s nějakým programem. Letošní bylo zaměřeno na život a dílo Jana Pospíšila, volyňského básníka a zakladatele regionu. Recitování byly jeho básně z vydané sbírky "Setkání a loučení".

Součástí programu byla též vzpomínka na 50.vročí boji na Dukle, na padlé kamarády, kteří obětovali své životy za naši svobodu.

Břetislav Vokáč

Naši jubilanti

K významnému životnímu jubileu 75 let poplá dne 8.9.1994 člene českého regionu paní **Libuši Homanové**, rodáče z Děbův Hory, bytem Mokřiny, okres Cheb, pevně zdraví a spokojenost

za chebský region vedoucí Ludmila Mácová

Dne 20. října se dožil 65 let pan **Václav Sedláček**, narozený v Českých Ozeranech, nyní bytem v Medlově u Uničova.

Paní **Libuše Sedláčková**, rozená Honzátková, také narozena v Českých Ozeranech, nyní bytem v Medlově u Uničova, dne 30. října oslavila osmdesátiny.

Paní **Anně Srbové**, rozené Řezáčové, narozen v Ulbárově na Volyni, bytem v Jaroslavicích v Znojmu, přeji k jejím 85. narozením (5.11.), stejně jako ostatním jubilantům, do dalších let hodně zdraví, spokojenosti a dobrou pohodu!

Krajané z Medlova a regionu Uničov

Dne 28.12.1994 se dožije svých 65 let naše krajanka paní **Ludmila Puncochářová**, bytem v Ostrově nad Ohří, narozená v Berzezi. Do dalších let přejeme zdraví, spokojenost a hodně životního optimismu

za region Karlovy Vary Věra Pelcová

oprava

Ve Zpravodaji 6/1994 v oznámení o darech jsme nesprávne uvedli: manželé Maczkovi - místo "Manželé Václava a Eva Markovi" z Kuliřova věnovali Sdružení 150,- Kč.

Tímto se našim krajanům i čtenářům omlouváme

Grafikon putování výstavy OSUDY ČECHŮ Z VOLYNĚ v roce 1995

Místo	Den vernisáže	Termíny trvání
Karlovy Vary	11.1.	12.1. - 5.2.
Litoměřice	7.2.	8.2. - 26.3.
Frýdlant	28.3.	29.3. - 15.5.
Česká Lípa	17.5.	18.5. - 10.7.
Teplice	12.7.	13.7. - 10.9.
Jičín	září - říjen	
Police n.Metují	listopad	
Hradeč Králové	prosinec	

Vysvětlení:

Národní muzeum jako vlastník výstavy uzavřelo smlouvy se všemi muzei, kromě těch, u nichž není uveden den vernisáže a doba trvání. S ostatními muzei včetně moravských jsou termíny dohodnuty rámcově. Na Moravě bude výstava instalována v roce 1996 postupně v těchto místech: Šumperk, Nový Jičín, Olomouc, Brno, Vyškov, Jihlava.

Případné náměty (zejména pro rok 1997) zasílejte na adresu: dr. St. Slavík, Truhlářská 8, 110 00 Praha 1. Případné dotazy zodpoví: ing. J. Hofman, Lounských 8, 140 00 Praha 4, tel. 02/426544.

dr. St. Slavík, ing. J. Hofman

Tíráž Zpravodaj - vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Vychází jako občasný. Redakční rada Jaroslav Chudoba, Václav Kuchyňka, Ing. Václav Landa. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 10. každého měsíce na adresu: Jaroslav Chudoba, 270 05 Milostín. Podávání zásilek povoleno feditelstvom pošt Praha čj. 121493 ze dne 20. dubna 1993. Toto číslo vyšlo 10.prosinec 1994. Tiskne NEOSSET Praha.